

Arrest

nr. 114 872 van 29 november 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 18 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL die loco advocaat M. DE RAEDEMAEKER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, R.M., verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U werd op X te X geboren.

In 2010 leerde u M.M. (O.V. X) kennen. Hij had Tsjetsjenië reeds in 2001 verlaten en leefde sindsdien in België. In 2004 werd hij er als vluchteling erkend.

Na jullie contact in Grozny in 2010 bleven jullie contact onderhouden. In 2012 besloten jullie met elkaar te trouwen en hadden afgesproken dat hij in augustus naar Tsjetsjenië zou komen om het huwelijk te voltrekken.

Begin 2012 werd u onderweg naar uw werk door een zekere A. lastiggevalen. Hij stelde dat hij u beter wilde leren kennen, maar u gaf hem te kennen dat u niet geïnteresseerd was. Hij bleef u echter lastigvallen en in mei vroeg hij om met u te trouwen. U weigerde maar vreesde hem niettemin omdat hij een politieagent was die uw toestemming niet nodig had om te trouwen met u.

Hierop besloot u Tsjetsjenië te verlaten en naar uw toekomstige echtgenoot te reizen om aan de agent te ontsnappen.

In juli vertrok u met de bus uit Tsjetsjenië en reisde naar Hamburg waar u op 18/07/2012 aankwam. Onderweg verloor u uw portefeuille en uw gsm waardoor u genoodzaakt was in Hamburg te blijven omdat u uw aanstaande echtgenoot niet kon bereiken en u niet over zijn adres beschikte. U verbleef er bij Z. die u op de busreis naar Hamburg had leren kennen.

Tot maart 2013 slaagde u er niet in om uw man te bereiken.

Uiteindelijk lukte het Z. om uw man te bereiken waarna hij op 24/03/2013 naar Hamburg kwam.

Jullie trouwden er en reisden op 29/03/2013 naar België.

Op 02/04/2013 diende u er een asielaanvraag in.

Om uw asielaanvraag te ondersteunen legde u uw internationaal paspoort, uw binnenlands paspoort, uw geboorteakte en documenten inzake het Belgisch huwelijksdossier van u en uw man (een bevestiging dat u en uw echtgenoot de nodige documenten hebben binnengebracht voor jullie huwelijksdossier om te kunnen trouwen in België, een bewijs van staatsburgerschap, een bewijs van rechtsgeldigheid van een huwelijk voor Rusland, een bewijs van ongehuwdheid en een bevestigingsbewijs van uw registratieadres) voor.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk.

Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw relaas dient te worden opgemaakt dat er bij u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstig lijden zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming kan worden vastgesteld.

U stelde dat u door een politieagent, genaamd A., werd lastiggevalen en dat hij u uiteindelijk een huwelijksaanzoek deed.

U gaf echter ook aan dat hij u nooit heeft bedreigd noch dat hij u of uw familie na uw afwijzing op zijn huwelijksaanzoek nog heeft lastiggevalen (CGVS p.8, 6-7, 10, 11).

Niettemin verbleef u nog geruime tijd na de afwijzing in Tsjetsjenië. Hij deed immers zijn aanzoek in mei of juni 2012 terwijl u pas midden juli 2012 uit Tsjetsjenië bent vertrokken (CGVS p.2, 5-6, 11).

Toen u werd gevraagd wat u actueel vreesde, u bent immers reeds getrouwd, stelde u geen vrees meer te koesteren ten aanzien van Adam.

Ter bevestiging hiervan stelde u dat u dacht dat hij u niets meer kon doen nu u getrouwd was en kon u niet aangeven wat hij u nog zou kunnen maken (CGVS p.12).

Dergelijke verklaringen wijzen dan ook niet op het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstig lijden zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Ter bevestiging van de afwezigheid van enige vrees dient te worden vastgesteld dat u onaannemelijke verklaringen betreffende uw verblijf in Duitsland aflegde waardoor alles erop wijst dat u al veel eerder de gelegenheid had om een asielaanvraag te doen indien u daartoe de nood had.

Zo verklaarde u bijna een jaar (van juli 2012 tot maart 2013) in Hamburg te hebben verbleven bij iemand die u op de bus naar Duitsland had leren kennen.

U was echter niet in staat om zelfs maar een begin van beschrijving van de stad te geven. Zo verklaarde u nooit naar het centrum te zijn geweest. U wist niet of er zich moskeeën of een grote kathedraal in de stad bevonden. U wist niet of er een luchthaven in Hamburg was noch wist u of er een haven in Hamburg was. Of er een rivier door Hamburg stroomde kon u evenmin zeggen.

U was overigens ook niet in staat om het adres te geven waar u al die tijd hebt verbleven.

Een dergelijke verregaande onwetendheid over een stad waar u bijna een jaar heeft verbleven is niet geloofwaardig.

Bovendien was u zelfs niet in staat om de familienaam van Z., bij wie u daar al die tijd hebt verbleven, te geven.

U kon evenmin overtuigen dat u gedurende al die tijd niet in contact kon treden met uw aanstaande echtgenoot.

U stelde dat u niet wist hoe u hem kon bereiken maar dat Z. hem uiteindelijk had gevonden. Hoe zij uw man had gevonden kon u echter niet zeggen (CGVS p.3-4).

Gezien u niet aannemelijk kan maken dat u in de door u verklaarde periode in Hamburg hebt verbleven en uit uw internationaal paspoort blijkt dat u reeds in juli 2012 naar Europa reisde en dat u een visum had dat geldig was tot 06/08/2012, dient te worden vastgesteld dat u onaannemelijk lang wachtte om een asielaanvraag in te dienen daar u dit pas op 02/04/2013 deed.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat er geen aanwijzingen zijn dat u omwille van uw huidige echtgenoot, die in 2004 in België als vluchteling werd erkend, vervolging te vrezen zou hebben.

Ten eerste blijkt nergens uit uw verklaringen dat u hierdoor enige vrees ten aanzien van Tsjetsjenië koestert.

Voorts dateren de problemen van uw echtgenoot reeds uit 2001 en keerde hij zelfs in 2010 voor een bezoek terug naar Tsjetsjenië. Hij was eveneens van plan om in de zomer van 2012 naar Tsjetsjenië te komen om er met u te trouwen (CGVS p.4).

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u neergelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te weerleggen.

Uw internationaal paspoort, binnenlands paspoort, uw geboorteakte en documenten inzake het Belgisch huwelijksdossier van u en uw man (een bevestiging dat u en uw echtgenoot de nodige documenten hebben binnengebracht voor jullie huwelijksdossier om te kunnen trouwen in België, een bewijs van staatsburgerschap, een bewijs van rechtsgeldigheid van een huwelijk voor Rusland, een bewijs van ongehuwdheid en een bevestigingsbewijs van uw registratieadres) bevatten enkel persoonlijke gegevens maar geven geen informatie uw asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 18 juli 2013 een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Verzoekster voert ten slotte nog een schending aan van de uitdrukkelijke motiveringsplicht voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, in het bijzonder van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verwijst naar de beslissing van 26 juni 2013 van de commissaris-generaal waarin deze stelt dat *“De gevechtshandelingen zijn in omvang en intensiteit afgenomen maar blijven een actuele realiteit. Bovendien stellen er zich in Tsjetsjenië ernstige problemen op vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter”*.

Verzoekster stelt dat zij in die zin dan ook een vrees koestert om slachtoffer te worden van mensenrechtenschendingen.

Vooreerst verklaart zij dat zij benaderd werd door een man, van beroep politieagent, die zij afgewezen heeft als huwelijkskandidaat en voert aan dat het islamitisch huwelijk dat zij nadien heeft gesloten met een andere man, de afwijzing van de politieagent niet van het ernstig risico ontdoet gezien deze daardoor nog meer in zijn eergevoel zal zijn gekrenkt.

Daarbij komt volgens verzoekster nog dat zij nu de vrouw is van een erkend vluchteling in België. Zij stelt dat zij vanuit Tsjetsjenië met hem contacten onderhield die te achterhalen zijn en een extra risico inhouden op afpersing en gefabriceerde beschuldigingen.

Het feit dat zij in maart 2013 met hem getrouwd is, vergroot volgens haar haar vrees voor vervolging bij terugkeer naar haar land van herkomst.

Reden waarom zij volgens haar een eigen beschermingsstatus dient te krijgen.

Zij laat nog gelden dat het feit dat zij na haar land van herkomst te hebben verlaten, een tijd in Duitsland heeft verbleven, geen afbreuk doet aan de noodzaak om een beschermingsstatus te verkrijgen.

Verzoekster vraagt aan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal te hervormen en aan haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad stelt vast dat verzoekster bij haar verhoor op het commissariaat-generaal op 6 juni 2013 verklaarde dat zij door een politieagent A. werd lastiggevalen die haar uiteindelijk een huwelijksaanzoek deed, wat zij afwees.

Zij voegde er aan toe dat hij haar nooit heeft bedreigd noch dat hij haar of haar familie na haar afwijzing nog heeft lastiggevalen (zie het verhoorverslag, p. 6, 7, 8, 10, 11).

De Raad merkt ook op dat verzoekster na haar afwijzing nog enige tijd in Tsjetsjenië bleef; die man deed immers zijn aanzoek in mei of juni 2012 terwijl zij pas midden juli 2012 Tsjetsjenië verliet (zie p. 2, 5, 6, 11).

Het blijkt dat zij op de vraag wat zij actueel nog vreesde, gezien zij eind maart 2013 getrouwd was met een andere man, verklaarde geen vrees meer te koesteren ten aanzien van A.. Zij stelde dat hij haar niets meer kon doen nu zij getrouwd was en kon niet aangeven wat hij haar nog zou kunnen maken (zie p.12).

De stelling in het verzoekschrift dat het islamitisch huwelijk dat verzoekster gesloten heeft met een andere man, de afwijzing van de politieagent niet van het ernstig risico ontdoet, gezien deze daardoor nog meer in zijn eergevoel zal zijn gekrenkt, kan in het licht van de vroegere verklaringen van verzoekster niet voor waar worden aangenomen.

De Raad merkt ook nog op dat het feit dat één politiemann -van wie verzoekster overigens noch zijn familienaam, noch zijn afkomst, noch zijn functie of rang bij de politie kende (zie het verhoorverslag, p. 6, 7)- omwille van zijn gekrenkte eer verzoekster eventueel nog zou kunnen lastig vallen, -en waarvoor zij indertijd in haar land van herkomst bij de autoriteiten geen klacht indiende of bescherming zocht (zie p. 9)-, niet inhoudt dat zij door de autoriteiten vervolgd wordt.

Volledigheidshalve dient nog te worden opgemerkt dat er geen aanwijzingen zijn dat verzoekster omwille van haar echtgenoot die in 2004 in België als vluchteling werd erkend, bij een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst vervolging te vrezen zou hebben, gezien de telefonische contacten die zij met haar aanstaande man had, te achterhalen zijn, zoals in het verzoekschrift gesteld wordt.

Het blijkt niet dat verzoekster bij haar verhoor op 6 juni 2013 op het commissariaat-generaal dienaangaande enige vrees (zie p. 13) heeft uitgesproken.

Daarenboven is de aanvoering dat haar contacten nog te achterhalen zijn, een blote bewering.

In acht genomen wat voorafgaat maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst, vervolging dient te vrezen in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, noch dat de autoriteiten haar geen hulp of bescherming zouden willen of kunnen bieden tegen haar belager.

Ook de vaststelling dat zij nadat zij haar land van herkomst had verlaten, nog meer dan acht maanden in Duitsland heeft verbleven, zonder er asiel te hebben aangevraagd vooraleer in België een asielaanvraag in te dienden, draagt -in weersprek van wat het verzoekschrift wil doen geloven- daartoe bij.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Verzoekster maakt ook niet aannemelijk dat zij bij terugkeer een reëel risico zou lopen op ernstige schade als doodstraf of executie in de zin van artikel 48/4, § 2, a) van de vreemdelingenwet of als foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van voormelde wet en dat zij zich niet onder de bescherming van haar land kan of wil stellen.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van

vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>)

Uit de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt daarnaast dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Op basis van de "*Subject Related Briefing: Russische Federatie/Tsjetsjenië: Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië*" dd. 16 juli 2012, stelt de Raad immers vast dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, quon non in casu.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE